

Μια αξέχαστη μέρα

Μια φορά κι έναν καιρό, εεεεε βασικά χθες ήμουν στο δάσος και έκανα το πρωινό μου τζόκινγκ.

Κάποια στιγμή ακούγεται ένας θόρυβος, σταματάω και ξαφνικά πετάγεται ο Πινόκιο μέσα απ' τους θάμνους και τότε λέω:

-Πινόκιο; κι εκείνος μου απαντά:

-Χμ! Εμένα δεν με λένε Πινόκιο αλλά Δημήτρη.

Και τότε μεγάλωσε η μύτη του.

-Χμμμ! Εσύ δεν είσαι ο Δημήτρης αλλά ο Πινόκιο!

-Κι εσύ που το ξέρεις;

-Αφού μεγάλωσε η μύτη σου όπως και στο παραμύθι.

-Ωχ, καλά με τσάκωσες, αλλά για να έχουμε καλό ρώτημα ποιά είσαι;

-Είμαι η Μαρία.

-Ωχ κάπου το έχω ξανακούσει αυτό το όνομα.

-Μήπως από το όνομα της Παναγίας;

-Ααα...ναί.

Μετά μου πρότεινε αν θέλω να πάμε σε ένα τέλειο και φανταστικό μέρος, μα και βέβαια δεν θα του αρνιόμουν.

Προχωρούσαμε, προχωρούσαμε ώσπου φτάσαμε σε ένα μεγάλο λούνα πάρκ.

Όταν μπήκαμε μέσα είδαμε τρενάκια του τρόμου, μια ρόδα, συγκρουόμενα, μπαλαρίνες, νεροτσουλήθρες κ.α. Και ανεβήκαμε σε όλα αυτά.

Πέρασε η ώρα όμως και νύχτωνε και εγώ έπρεπε να πάω στο σπίτι μου. Όμως ο Πινόκιο μου πρότεινε να πάμε να φάμε κάτι και μετά να με πάει σπίτι. Αφού πήγαμε και φάγαμε ανέβηκα πάνω στο μαγικό χαλί του Πινόκιο και με πήγε σπίτι. Όταν φτάσαμε σπίτι μου του είπα καληνύχτα και τον αποχαιρέτησα. Κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Καληνύχτα παιδιά!

Μαρία